

Пламен Капинчев

Будни сънища

Пламен Капинчев

Будни сънища

Лясковец
2017 г.

Бреговете на мойта гуша

БРЕГОВЕТЕ НА МОЙТА ДУША

По бреговете на мойта Душа
имаше много пристанища...
Някои бяха бели сънища,
други останаха само бели страници!
Някъде бурни, свирепи вълни
ми пречеха да акостирам.
Другаде подводни скали
ми крояха капан и бряг не намирах.
Понякога малка, красива русалка,
ми показваше верния път!
Понякога хищна косатка,
с усмивка в греблата ми слагаше прът!
Имаше дни на безветрие,
дни на порои и бури,
когато моряците, клетите,
гребяха, пияни и луди!
Но корабът стар издържа
и се върна в своето пристанище!
Там, където мойта Душа
се превърна в страдалница...

НЕ ЖИВЕЯ ТУК!

Аз не живея във Фейсбук!
Ти защо все там ме търсиш?
Там имам профил, но съм тук,
в живота, шарен и забързан.
Тук дишам, работя и пея,
изкарвам насъщния хляб.
На своята орис се смея,
падам и ставам, но оставам прав!
Понякога бури ме брулят
като старо, самотно дърво.
Завистливи хора ме хулят,
ала всяко зло - за добро!
Понякога трудно заспивам,
неволи прогонват съня ми,
но сутрин пак пътя намирам,
па макар и с очи изтерзани.
Живее в мене момчето,
то никога не остарява!
Вечно е с нещо заето
и моите грешки прощава.
Когато обича - обича,
но да мрази, май не умее.
Думите в прав текст изрича
и пламък в очите му грее.
Аз не живея във Фейсбук!
Само се отбивам понякога...
... тук!...

... ЛЮБОВТА...

Нужни ли са думите, когато
Душите ни говорят си без звук?...
Това е чиста проба телепатия,
макар че си далеч... а аз съм тук...
Говорят си за минали животи,
припомнят си несбъднати мечти...
Душите ни - дечица босоноги,
едното май бях аз, а другото бе ти.
Душите ни са преживели много...
От нищо вече не изпитват страх!
И те като войничета оловни,
са влизали във битка с не един простак...
Губили сме битки... ала никога войната!
Лекували сме раните си със Любов.
Човек е смъртен, но безсмъртна е Душата.
Тя става все по-силна с всеки нов живот.
Животът, казват, даден е от Бога...
Но как сега да вярвам във това?!
Боговете днес са толкоз много,
а една едничка - Любовта!
От Любов родени сме Човеците!
Тя е Светицата, която гради!
След време ще разберат и слепите,
че от Любов Човекът се роди!...

ЧЕТИРИ МИГА ОТ ЛЮБОВТА

Четири мига откраднато щастие.
Четири мига на грешна Любов.
Ще ни накажат ли властите,
ще размахат ли пръста си строг?

Четири мига откраднато време
на живота от лудия бяг.
Четири мига омайно безвремие...
... и Любовта си тръгва с последния влак...

Подранил ли е влакът на малката гара?
Или времето бърза? Кой да ти каже?
На Любовта не ѝ пука! Тя пали цигара
и димът скрива всичко, сълзите ѝ даже...

Тя знае, че утре не свършва светът!
Тя знае, че утре започва от днес!
Тя знае да чака до другия път!
Тя знае какво е достойнство и чест!...

ТИ...

Ти си ласка на влюбена длан
и вкусът на целуващи устни.
Ти си лодка с любовни весла
и оазис сред пясъци пусти.

Ти си ромон на тиха река
и вълна с разрушителна сила.
Ти си светеща в мрака следа
и за вярност и обич мерило.

Незарастваща рана си ти
и букет от ухаещи рози...
... И сърце, в което тупти
моят смях... и надеждите мои.

Този стих е на теб посветен,
мое мило, прекрасно момиче!
Ти си песен... и само за мен
си жената, която обичам!...

НАШИЯТ СПОМЕН...

Ти помниш ли малкия залив,
с ивица пясък и стръмни скали?
Ти помниш ли белите чайки?
А залеза вечер... ти помниш, нали!?
Ти помниш и тихите нощи...
... и тъжната песен на малко щурче!
... И сигурно спомняш си още
солените устни на своето момче.
Рибарят - как щях да забравя!
С малката лодка, в ранни зори,
с мазолести длани корави
гребе и ни приказки стари реди...
Ти спомняш си нашето лято,
не си го забравила, зная, не си!
Как хубава беше Земята...
... и хората - всичките бяха добри!
...
... Ти помниш... ти всичко си спомняш...
макар че рибарят отдавна умря...
Ти спомняш си всяка подробност,
макар че изтекла е много вода...

НА ЕДНА ЖЕНА

Очите безкрайно ще страдат,
щом погледа нежен не срещнат...
... и нощем пак тихо ще падат
Звезди като сълзи горещи...

... И Вятърът пак ще лудува,
ще гони листата без време.
С повея негов ще чуваш
Душата... как тихичко стене...

В Сърцето, затворено птиче,
ще пее пак Твоето Име!...
Дори и насън те обичам!
Разбираш ли, моя Любима...

ПОМНИШ ЛИ...

Помниш ли, ти веднъж ме попита,
искаш ли с тебе докрай да остана.
Аз замълчах... Само очите ми
ти отговориха, ала разбра ли?
Бях скитник тогава, не помниш ли?
Имах само мечтата си - голата.
... и някакви щурави помисли,
да остана в сърцата на хората.
Свирех и пеех, обикалях навред.
А ти смирено ме чакаше вкъщи.
Вечно ме нямаше, все бях зает,
за някъде бързах, рядко се връщах.
Радвал съм много човешки сърца,
с мойта китара скитахме двамата...
Но дойде денят, в който разбрах,
че бавно, но сигурно остаряваме,
Аз и китарата, двамата заедно...
Та, се присетих за твоя въпрос...
Искаш ли с теб да остана?...
...
Знам, че не съм ти "досущ",
но поне нека бъда твоята рана...

НАДЕЖДА ЗА ОБИЧ...

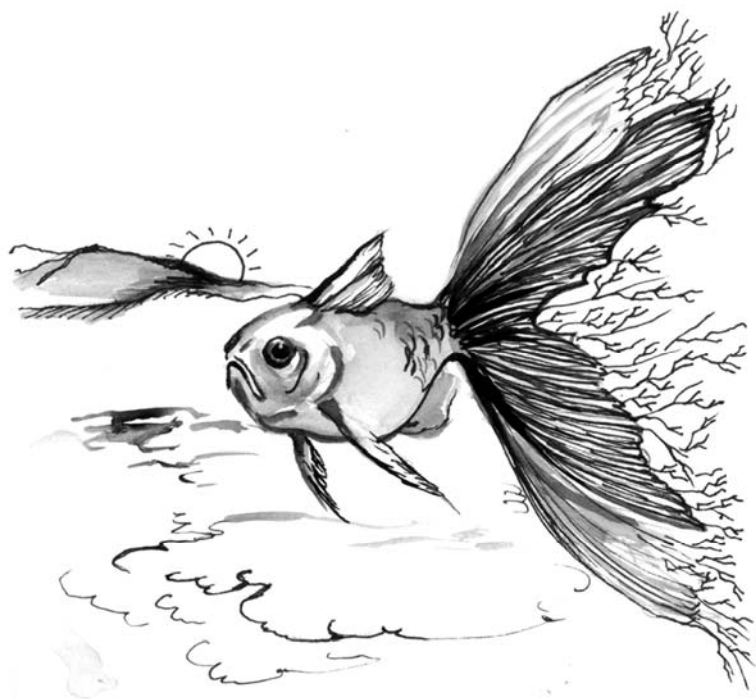
...Търсил съм те... сякаш цял един живот...
Живях като бохем... Живях и като скот.
Плувах във водите на безвремие...
Но все пак те срещнах!...
Сред развалини човешки ти намери ме!
... И сега какво?... Ще празнуваме, нали!
Вдигам чаша вино за здравица!
Нека малък пристан да намерят нашите Души,
един единствен, сред безлюдните пристанища.
Аз бях сляп моряк, ала прогледнах!
Една сирена ми показа пътя...
... И греба натам със силица последна,
за да мога върху земя да стъпя!...

ЗАРАЗЕН ОТ... ЛЮБОВ

Зараза ли е Любовта? Не знам!
Но ти ме зарази, разбрах го сам.
Една сутрин се събудих...
... и не се познах!
Гледам в огледалото - това съм аз!
Но някак променен, смирен и... плах.
Очите ми, подути и червени,
сънували етюди забранени...
Интересно ми стана, защото не спя.
Кога се промъкна и взе ми съня?
А може би всичко било е наяве!?
Сърцето не лъже! То не забравя!
Помолих го, клетото, да ми разкаже,
лек за болката да ми покаже.
А то като почна... Стана ми жал!
Откъде е събрало толкоз печал...
Та се наложи то да ме моли,
да го избавя от тези неволи.
Ех, сърчице, кажи как да помогна?
Ти толкова много ме трогна!
Без тебе, сърце, не мога да дишам.
Така че, щом ме обичат...
... и аз ще обичам!

БЕЗ ТЕБ...

Живях без теб
сякаш сто години!...
Ненужен, непотребен.
Мислех си - ще мине.
Ала не минава лесно.
Остана тишината само...
Няма смях и няма песен.
Залитам, нямам твойто рамо.
А сутринта отново пеят птици!
Слънцето наднича през прозореца.
Не виждам блясъка на твоите зеници
... и утрото проплаква тъжно, горестно...
А болката крещи като животно,
което тръгват да го колят.
Сърцето и душата ми самотни,
на някакъв бездушен Бог се молят.
Молят се да си щастлива,
да не познаеш никога страдание!
Да не изпиеш чашата горчива,
на лицемерно състрадание.
Защото всеки има своя Ад...
Но не всеки пътя си избира.
Човекът смята ближния за брат,
но често вълк до себе си намира.
Времето лекува, казват хората.
Какво удобно утешение!
Не! Просто не понасяме умората
от болката. Това не е решение!...
...
Скитникът вятър ме бутна по рамото:
"Аз шетам си сам, бе братле! Я не се кòси!
Накъдето си искам вей си знамето!
Живей си живота, без да задаваш въпроси!"

СЪНУВАХ ТЕ...

Сънувах те момиче, повярвай ми, сънувах те...
Ти беше с бяла рокля и с цветете във косите.
Какво бе цветето?... Не мога да си спомня...
Ах, да, беше кървавочервена роза...
Ти ме попита, умея ли да чувам тишината!?
Да, аз чувам нейните акорди... Все минорни.
Но защо, кажи, все тъжни песнички да пеем?!
Животът е такъв, какъвто го направим!
Хайде, стига вече - нека се посмеем!
Аз търсих те, сънувах те... около сто години.
Намерих те сред хиляди пустини.
Сънувах те!... И наяве те намерих!...
Това е...

АЗ БЯХ...

Когато заспиваш, почти в полусън
дочуваш ли шепот нейде отвън?
Това са листата на стария бряст.
Това е Душата ми! Това съм аз!
Тихо отронват неизказани думи,
за мен и за теб, за това помежду ни.
После се спускат попарени, жълти,
хиляди листи... хиляди смърти...
Защото е есен! Дървета умират,
но да мечтаят за Пролет не спират.
Такъв е законът на кръговрата.
Животът пулсира... Върти се Земята...
Ще дойда в съня ти, спокойно заспи.
Ще остана при теб до първи петли.
На разсъмване, щом отвориш очи,
пак ще съм с теб, но замълчи... замълчи...

...

Та, както ти казах, заспивай спокойно.
Посрещай дните си гордо, достойно!
Аз ще съм с теб, до края на Времето.
Нашето Време, за нас отреденото...

КОГАТО ЖЕНА ТЕ ОБИЧА...

Когато жена те обича,
внимавай, не се заблуждавай,
това не е любовта на момиче!
По-малко вземай, повече давай!
Любовта ѝ на буря прилича.
Тя е нестинарска жаравя,
която огнена диря оставя.
Ако се плашиш, не тръгвай по нея,
защото обратен път няма...
Но щом да рискуваш посмееш,
то знай, ще изгориш като слама.
Когато жена те обича,
тя има аромат на кокиче,
беззащитно, крехко и бяло,
като нейното влюбено тяло.
Но трябва да бъдеш ценител
не само на външната хубост.
Бъди майстор, не просто любител.
С две думи - обичай до лудост!
Когато жена те обича,
бъди готов дори за разстрел,
защото тя слабак не привлича,
иска да знае колко си смел.
Когато жена те обича,
готви се за клада във Ада,
защото Любов се нарича,
само тази, която умее
да страда...

ОБРЕЧЕНИ

Обречени сме с теб, но ти не се плаши!
Знам, звучи злокобно и тревожно.
Самотни рицари са нашите души,
скитащи в пустиня... сред безбожници...
Пазим любовта си, скътана във шепи,
като пламъче... от ветровете.
Вървим напред... а водачите са слепи.
Минаваме край хора зли,
по-зли дори от зверовете.
Но ти не се обръщай, гледай горе!
Виж, звездите пак са същите!
Дреме им за някакви си малки хора...
Звездите са звезди,
защото техен е простора!...
Ти замълча... Разбирам, тежко е.
Човек се учи сам... от грешките.
Обречени сме на Любов...
Сега... разбра ли!?...

САМОТАТА

Валеше, ти когато си тръгна...
Валеше навън, валеше и в мен.
Самотата ми кимна, аз я прегърнах.
С нея сме заедно ден подир ден.
Заедно лягаме, заедно ставаме,
споделяме двамата разни неща.
Бавно, но сигурно остаряваме,
комбина сме с нея, дори през нощта.
Веднъж се получи от тебе писмо,
как ли я караме, питаше ти.
Писмо, закъсняло, със старо клеймо,
нямаше дата и подпис дори.
Самотата прочете... и го захвърли!
Погледна в очите ми - бяхме сами.
"Тази ли, казваш, че ти е първа!?"
С мен си до край, добре запомни!"
... Та, така си я карам след тебе!...
Като вятъра - облаци дишам...
Никому дори непотребен,
все пак ми остават сили...
... да пиша!

ТИШИНАТА

Тишината, блудкава и сива,
влезе в моята стая...
... и стана красива!
Защото бе няма...
Каква красота!
Погледна ме само...
... и аз я погледнах.
Като призрак през моето рамо
тя премина... и седна насреща ми.
Целунах я страстно,
направо в устата ѝ неми...
... и Тя ми отвърна с целувка,
та чак въздуха взе ми.
...
Ех, Ти, моя добра Тишина,
ожених се вече за Тебе!
Бъди моя вярна жена
до края на нашето време...

СБОГУВАНЕ...

Ръкувах се със себе си,
за "сбогом".
Сипах на Душата си отрова
и зачаках...
Душата, полумъртва, проговори:
- Без тебе мога, драги,
но Нея ще дочакам!...
- Кого ще чакаш, викам,
Теб те няма!
Нали крещеше ми в ушите,
че животът е измама!
- Ах, нещастник заблуден -
отговори Тя, Душата ми,
със сетни сили -
защо пропусна оня ден,
когато устните на влюбена жена,
говореха ти думи нежни, мили...
Вярно е, аз бях Душа на мъж...
... и силна бях... и слаба...
Ала попита ли ме ти веднъж,
от що се храня и какво желая!
Сега ми сипваш таз отрова...
Отговарям ти преди Смъртта:
На теб ти казвам "Сбогом",
но на Любовта - не мога!...

ДУШАТА МИ

Душата ми, самотна монахиня,
затворена в килията на тялото.
Тъжно гледа земната пустиня,
дето черното превзема бялото.
Гледа и не вярва на очите си!
Нима Светът така е оскотял?
Нима парите определят ритъма?
Часовникът на нулите е спрял...
Душата ми е толкова смутена,
тя помни по-различни времена,
когато хора, от любов родени,
на чувствата не слагаха цена.
Душата ми е много притеснена,
защото тя, горката, няма си портфейл!
При нея няма "пито и платено",
някой дал ѝ нещо, друг пък взел...
Душата ми е кръчма, ала без кръчмар...
От нея пиха до насита...
... и повръщаха!
Лакомията бе техния кошмар.
После никога не се завръщаха...
...
Останахме с Душата ми сами.
Мълчаливо гледаме през Времето.
Защото само двамата, нали,
ще носим на Живота бремето...

ТОЧКА НА ПРЕЧУПВАНЕ

Прекърших се, пречупих се на две...
Пропука се Душата ми,
парче подир парче...
Повалиха ме не бури, ветрове или порои...
Повали ме мойта кръв...
Предадоха ме свои...

Влакът на живота

ВЛАКЪТ

Върти се Земята... Животът пулсира...
Дните изтичат като пясък от длани.
Житейският влак на малките гари не спира,
а пътят трънлив е - няма цветя разпилени...
С еднопосочен билет пътуваме всички,
само класата е за всеки различна.
Първа класа е, който си има парички,
но и в конски вагон се пътува... прилично.
Бърза влакът... и той разписание гони!
Трябва да стигне навреме до последната гара.
Той не признава човешките малки закони,
а само Законът на Вселената стара.
А Вселената, строго му е наредила,
от нейното време ни миг да не губи!
До атом, Тя всичко си е подредила
и нехае за някакви хорски заблуди.
Ама, на първа класа й станало лошо...
Ама, че тези отзад неспирно мърморят...
На машиниста му е и смешно, и тъжно, и пошло...
Да ги закара - пък нека те там да си спорят!
...
... Този влак през вековете пътува. Все още...

ПАРАЛАКС

Залутан на Живота в нестандартните и сложни ребуси,
разбрах едно... аз първо трябва сам да разгадая

себе си.

Защото отражението ми е изкривено и неточно,
а огледалният ми образ изглежда твърде непорочен...
Човек съм... мъча се да оцелея някак!...

Падам, ставам, пак... и пак, ала продължавам да
вървя нататък...

Тук, в България, е много опростена на Живота
схемата -
радваш се, ако работиш робски труд - такава е
системата.

Но вътре в мене нещо се бунтува, шава - мира ми
не дава!

... О, не за мъжко някакво достойнство ви говоря,
ни за слава.

В мене се пробужда нещо диво, зверско, за мъст
крвожадно.

Защото българският ген не е от племе тревопасно,
стадно.

Искам да потърся сметката на всички алчни паразити,
дето нагло смучат на Народа ми кръвта - явно и
прикрито.

Защото още пазя думите, написани от моя дядо:
- Щом един Народ загуби своята гордост, се
превърща в стадо!

...

МЪЖЕТЕ ПЛАЧАТ БЕЗ СЪЛЗИ

Когато всичко в теб боли, но да заплачеш, сили нямаш...
Когато и насън дори не можеш радостта да хванеш...
Когато вече не си ти, а Дявол в теб се е вселил...
Когато клопки ти крои Животът, ти пепел му хвърли!
Мъжете също плачат, ала без сълзи!

Когато сипят в раната ти сол - боли
и иде ти да виеш даже!
Но трай, не викай, ще ти кажа!
Мъжете също плачат, ала без сълзи!

Приемай злото на шега, нали животът е игра!
Но на шега недей живя, следа след себе си оставяй!
Живей така, че за тебе и гробарят да заплаче!
А всичко друго, знаем, е лъжа, нали...
Мъжете също плачат, ала без сълзи...

... И ТОВА ЩЕ МИНЕ

Когато залъкът ти загорчи, погледни към небесата сини!
Животът ти е сторил синини, майната му - и това ще мине!
Приятел някакъв те е предал, ама ти защо се косиш!?
Той може и да е педал, важното е ти какъв си, що си...
Да си паднал днес, може и да има сто причини,
не, не се предавай - гледай горе в небесата сини!
Виждаш ли орлите!? Те са господарите на Свободата!
Та, да си Свободен - стой високо, майната й на цената!
Как ли да ви посъветвам, мила дъще, мили сине...
Бъдете най-напред Човеци и вярвайте в Доброто!
... А злото, както е дошло, така ще си замине!...

НЕ МОГА...

Освен да бъда себе си, друго не мога!
Затова и името ми означава - Огън.
Не мога да съм лицемерен, зъл и подъл.
Не съм бил и няма да съм ничия подлога!

Не мога да съм безхаберен идиот,
ей тъй, смирено да живуркам като скот.
Не мога да съм безпристрастен егоист,
нито вярващ във химери утопист.

Не мога да съм на динята кората,
та да подхлъзна по наклона брата.
Не мога да съм дамски Терминатор,
нито изкуствен член, или вибратор...

Но, мога да съм чак до болка откровен,
когато се изправиш очи в очи със мен!
Мога да съм нежен, като южен вятър...
Не мога да съм враг, а само твой Приятел...

ДВЕТЕ РИЗИ

Извадих на показ мръсните си ризи
и аз, като своите трудови братя.
Миришат... от пот и вкиснато подгизнали.
Една и съща, нали, ни е съдбата.
Премираме ги все, в почивните си дни,
но мирисът на кървавата пот остава...
Стараем се да бъдем спретнати дори,
но тежкия им аромат ни задушавя.
Направил ни е Бог от кал, от глина.
С безсмъртния си дъх животът ни е дал.
Отгде да знае Той, че някоя гадина,
помия във пръста за глината излял.
Затова и някои Души миришат,
макар облечени във ризи от коприна...
Коментарът е за вас... не е излишен!
А аз ще препера пак ризата си синя...

...

Да се изцапаш, нивга не е късно,
на живота по пътищата криви...
Но едно е ризите ти да са "мръсни",
а съвсем друго е да са "кирливи"...

БЛАГОДАРЯ!...

Благодаря ти, майчице, че ме научи
да оценявам дори и малките неща.
Суровият живот не може да е скучен.
За добрите хора любовта си не пестя!
Научи ме с усмивка да посрещам дните,
да не падам на колене, да не бъда просяк.
Най-гнусно е да видиш алчните сърдита,
че злото им тежи, не могат да го носят!...
Благодаря ти, тате, че направи ме войник,
да се не плаша от студа и ветровете.
Да зная силата си и от бойния ми вик,
да замръзват жилите на враговете.
Благодаря ти, о, Родино, мила, свята,
че родих се в твойта топла, свидна пазва!...
С кръв пропита тук е всяка педя от земята
на дедите ми! Легенди спомените пазят!...
Благодаря на Българското здраво семе,
покълнало дълбоко в таз земя честита!...
Не може никой да затрие туй кораво племе!
Доказано! През вековете кой ли не опита...
Благодаря ти и на теб, добри Човече,
че до края моят скромн стих прочете!...

МАМО...

(в памет на майка ми Румянка)

Мамо...

Четири букви... и едно многоточие...

Не съм дорасъл, мамо, да пиша за Тебе!

Душата ти, клета сиротница,

там, от небето, пак търси мене.

Пак моите болки раняват те, мамо...

Пак всяка моя сълза ще избършеш...

Пак ще поискаш на моето рамо

леко глава да склониш...

... и да въздъхнеш...

Трепери ръката ми, мамо!

Не стигат ми сили да пиша!

Всичко пак уж е същото, само

гдето без Тебе, трудно се диша...

Всички сме тленни, аз зная.

Всички сме гости на тази Земя.

... и някога, там във безкрая,

ще бъдем пак заедно, зная това!

Какво да ти пиша за себе си, мамо?

Жив съм... и здрав съм...

ала какво от това!

Ех, да можеше...

... за секундичка само,

да чуя Твоите нежни слова!

Животът тече пак в своето русло.

Преди Днес, беше Вчера,

а след Днес, ще е Утре...

Животът тече, но без Тебе е пусто!

Няма кой да изрече,

две думички просто:

"Сине, Добро Утро!"

Оставям тука подпис един:

Пламен - Твой син.

ЕДНО ЗНАМ ОТ ТАТКО СИ...

Едно знам от татко си, бог да го прѐсти...
С празни ръце не отивай на гости!
С празно сърце не отивай на среща!
Ако кръвта ти не ври, то поне да е гореща!
Не слушай на хората клюките!
Пази се от кучетата... и от "куките"!
Никога не предавай свой или Приятел!
Анатемосвам те, ако станеш предател!
Даром нищо не чакай - заслужи си го сам!
Когато сбъркаш, не е страшно да изпитваш срам!
Бъди с Човеците Човек, а на гадовете - бий шамара!
Всеки кон се превръща в муле, щом търпи ямара!
... и накрая, никому за нищо ти не вярвай, докато...
... без никаква причина не направи ти поне едно добро...

... та, така казваше Татко...

БАЩА МИ КАЗВАШЕ... I

Когато паднеш, нека да е на лакти,
никога на колене!
Винаги има изход, щом има вход!
Щом срещнеш зъл човек, поздрави го,
ако не те разбере - удари го!
Когато се влюбиш - бъди откровен!
Ако те излъжат - губиш само доверието.
Когато спечелиш - сподели с приятели!
Когато загубиш, ще разбереш кой ти е приятел.
... така казваше баща ми...

БАЩА МИ КАЗВАШЕ... II

Никога недей да спориш с индивид, чието его
надхвърля многократно размера на мъжкия му
атрибут!

Няма лесно или трудно изкарани пари,
има честно спечелени... и мръсни пари!
Човек губи доверие, единствено и само по собствена
вина!

Няма лоши врагове, има лоши приятели!
Няма несподелена любов, има просто разминаване!
Няма грешна любов... стига само да я има!
Опази, Боже, да живееш в интересно време!

Така казваше баща ми...

БАЩА МИ КАЗВАШЕ... III

Бъди строг, но справедлив към близките.
Бъди лоялен и учтив с хората.
Посрещай изгрева си винаги с усмивка
Не роптай срещу несгоди и умора.
Така по-леко ще минават дните ти.
Така по-леко ще живееш, вярвай ми.
Но не поставяй на везни мечтите си,
за да живееш, а не да съществуваш.
Когато обичаш - обичай до края,
защото Човекът с Любов е създаден.
За сторено зло, не, недей отмъщава,
омразата, сине, е бич безпощаден.
Животът ни даден е да се живее,
такъв, какъвто си го направим ние.

МОМЧЕТО

Притварям очи и го виждам -
момчето, с двете трапчинки
на бузите. Как му завиждам!
Момчето от старите снимки.
Малки етюди от детството,
черно - бели, но шарени!
В погледа грее вълшебството
на две звезди непокварени...
То говореше с птиците
и се гонеше с вятъра,
а дълбоко в зениците
негови имаше вяра...
То мечтаеше, пееше,
вършеше всякакви пакости
и през сълзи се смееше
на малките неприятности.
То изкачваше стълбите
на бегом, чак до покрива
за да бъде сред първите,
видели вълните на отлива...
После дочакваше изгрева...
А морето, щом стане червено,
с наслада слушаше припева
на малки морски сирени...
Притварям очи и го виждам,
момчето, с прашка на шията.
Ала не прашката, синята,
дето я носи комшийката.
А онази, за врабчета и гълъби,
дето ги биехме с жълди...
... Отварям очи... и се виждам!
Момчето - много пораснало!
Очите му - уж пак са същите,
ала сега са тъмни... и слепи...
... и гледат към нищото...

ЖИВОТЪТ МИ...

*Посвещавам на близките ми хора и
на приятелите си...*

Животът на всичко ме научи...
Живях като бохем... И като куче,
но никога не падах на колене,
макар да чувах "приказки" за мене.
Понякога на весел се преструвах.
Прости, Живот, през зъби, че те псувах!
Казано накратко, в резюме:
Винаги "ту жур" и никога "жаме"!...
Отдавна съм прехвърлил висините,
бях горе, при гнездата на орлите.
Бях и на дъното на океана...
От хорска злоба още имам рани...
Горях и светех като факел...
Прегърнах не един предател...
Бях на хората в устата...
... На истинските съм в сърцата.
Така, Живот, преминахме със тебе
на автостоп през бързащото време...
Но нека да почака още оня час,
когато "СБОГОМ" с тебе ще си взема аз...

Изпети стихове

БАЛАДА ЗА БАЩИТЕ

Бащите... Това са мъжете, които
разпъват чадъра над своите деца
и в проливния дъжд си вдигат яките,
мокри до кости, но с горещи сърца.
Бащите са тези, които прощават,
но гневът им изригва като вулкан,
когато децата не се поучават
и урокът житейски е пак неразбран.
Бащите са тези, които обичат,
дори и децата да не знаят за тях.
Бащите на сухи дървета приличат,
щом без вина вменяват им грях...
Бащите са силни... но понякога плачат,
с онези, горчивите, мъжки сълзи.
Бащите дори по корем да се влачат,
носят си кръста сами... па макар да боли.
Бащите са тези, които възкръсват
от пепел и тиня след тежък гурбет,
и търсят с децата си връзки прекъснати,
когато друг е тяхното място заел...
Бащите са тези, които се вдигат в атака,
презирайки грозната мисъл, че отиват на смърт.
С усмивка последна те плащат цената,
за да могат децата в свободна страна да растат.
Това са бащите...

ЕХ, СИНЕ!...

Роден под цветната дъга
на весел августовски дъжд,
кога порасна, та сега
не си момче, а вече мъж!

Колко нощи ме е будил
звънкият ти детски плач!
В очите - същи изумруди -
оглеждах се в зори и в здрач.

Първите ти стъпки помня
и думичката първа "мама".
Защо по твоите закони
не живяхме с нея двама!

Сега е късно да ни съдиш,
прости ни стари грехове!
Желая ти Човек да бъдеш!
Откривай нови светове!

Ех, сине, моя топла кръв!
Баща ти вече остаря.
Ти беше, рожбо моя, пръв
и своя бащин дом огря...

СИРАК

Пада мрак, заспива пак градчето
и угасват всички светлини...
Но едно прозорче още свети,
там едно само момче не спи.

То стои, замислено и тъжно
със албум и снимки във ръце.
Със сълзи очите му се пълнят,
ще се пръсне детското сърце...

Припев:

Майка му, отдавна си отиде,
болест скърши малката сестра.
Татко си той нивга не е виждал
и остана страшно сам в света...

Гледат го от тези стари снимки,
ласкави и любещи очи...
Ето мама, с дългите си плитки,
сякаш казва: "Сине, не плачи!"

"Ти си мъж, не бива да ридаш,
мъката ти аз ще утеша.
С теб ще бъда, сине мой, да знаеш!
В теб живее моята душа..."

Припев:

"Ти расти във труд и чест, любими!
Смело побеждавай всеки страх!
Направи велико свойто име.
С теб съм сине, ти не си сирак..." }2

ТЪЖНИТЕ МЪЖЕ... С УСМИХНАТИ ЛИЦА

Питаш ме защо съм тъжен
и усмихвам се накриво?
Няма как да те излъжа
с думи някакви красиви...
Ще ти кажа тази вечер
истина една, горчива:
- Мога и да бъда весел,
но... тъгата ми отива!...

Защото...
Тъжните мъже,
с усмихнати лица,
искрени са те,
почти като деца!
Има много обич
в техните сърца...
... там живее Любовта...

Аз на тебе бях обречен
и обичах до полуда...
А животът беше песен,
беше най-красиво чудо!
Но... остана само спомен
нашата Любов голяма...
В този Свят, така огромен,
май... Любви вече няма...

И все пак...
Тъжните мъже,
с усмихнати лица,
искрени са те,
почти като деца!
Има много рани
в техните сърца...
... там била е Любовта...

ВИК
(неизречени думи...)

Неизречени думи
потъват във здрача...
Любовта помежду ни,
към бездната крачи...
Със скъсани струни,
китарата плаче...
... а сърцето остана
клето сираче...

Ще вия от болка!
Ще питам звездите,
знаят ли колко...
... струват сълзите?...
Но дори и върху ми,
Светът да се свлича,...
... аз пак ще извикам:
"... Тебе обичам!..."

Даже птици не пеят...
и Слънце не грее...
Само тъжни планети
в небето се реят...
Замръзва Земята,
от студ онемяла...
... Дори и Луната
е почерняла...

БАЛАДА ЗА СЪРЦЕТО

Сърцето понякога наивно греша,
пленено от дяволски, грешни очи...
Макар да си страдало, сега не плачи!
Замълчи, ти сърце, замълчи...

Не плачи сърце, замълчи!
Теб те лъгаха много, уви...
Но когато умираш дори,
малко обич ще търсиш, нали?!

Мечта най-бленувана за мене си ти...
Любов, най-жадувана, при мен остани!
Макар да си страдало, сега не плачи,
замълчи, ти сърце, замълчи!...

НЯМА ПЪТЕКА КЪМ ТЕБ

Питаш ме къде съм бил.
Скитах се недраг-немил.
Питаш ме дали съм сам.
Може би... Но вече знам...

Че има пътища много,
че има много любви,
че има пътища много,
но няма пътека към теб...

Питам се коя си ти...
Близки ли да сме били?...
Споменът сега горчи...
От спомена така боли...

СПОМЕН

Моята стара китара плаче, в ъгъла свита,
до камината стара, цяла в пепел покрита,
стара рана в сърцето се обажда и пита -
ще остане ли в него цяла вечност тя скрита...
В мене спомени стари се събуждат отново
и запалват пожари, и бушуват огънове!
Моето старо момиче на брега пак ме вика
и сърцето към нея като птица полита!
Там... На брега на морето...
Там... гдето спира сърцето...
Там... ще ме чака ли още...
моят спомен... за влюбени нощи...
Трета чаша кафе и последна цигара.
Парят твоите ръце, въглен в мене догаря.
Нежното ти лице аз целувам, но зная,
бедното ми сърце е усетило края...

АКО МОЖЕШ

Не виждаш ли, че всичко се руши
не виждаш ли, че всичко е различно?
Не чувстваш ли, че в нашите души
отдавна всичко е безлично?

Ако можеш, изгони ме от съдбата си!...
ако можеш, откъсни ме от душата си!...
ако можеш, изтръгни ме от сърцето си!...
Нека стана сянка... нека изгоря...

Не знаеш ли в очите да четеш?
Те казват всичко, само погледни ги!
Там болка и тъга ти ще съзреш...
Ако не можеш, избоди ги!

ВЕСЕЛИ ЦИГАНИ

Табор цигански пристигна
в нашето градче заспало.
В миг веселие настана,
сякаш времето е спряло.
Циганите най-умеят,
та дори да са нещастни
и през сълзи, пак да пеят,
всеки ден превръщат в празник...

Ромале, ромале - весели цигани
пълнят душата ми, хееей!
Ромале, джавале - пеят, танцуват те,
няма утре, има само днес...

Ето, таборът поема
пак по своя път далечен,
но в сърцето ми остана
циганската песен вечна...
Циганите най-умеят,
та дори да са нещастни
и през сълзи, пак да пеят,
всеки ден превръщат в празник...

ДЖУНГЛА

За милиони няма закони... (20 години по-късно...)

В една бананова държава
направили експеримент -
стадо маймуни вдигат връва
в един бананов парламент.
Орангутани, шимпанзета,
горили, даже и макак,
от палмовите си дървета
чак до прегракване крещят...

Джунгла, джунгла, джунгла,
смеят се маймуните,
джунгла, джунгла, джунгла,
чешат си кратуните...
Една иска да говори,
друга с нея взе да спори,
трета много се нервира.
Гюрултията не спира!...

Осем милиона мушмуроци
наивно мигат със очи
и се изнасят на подскоци
към розовите си мечти.
Горкото племе, в таз държава -
обречено от векове!
Ще пати много и ще страда,
и все по-силно ще реве...

Джунгла, джунгла, джунгла,
смеят се маймуните,
джунгла, джунгла, джунгла,
чешат си кратуните...
"Що изяде ми банана?
Виж за мене к'во остана -
само някаква обелка!
Няма да направим сделка!"
Джунгла, джунгла, джунгла...

НЕ МИ ПУКА ХИЧ!

Казвате за мене всички -
бил съм много странна птица...
И морето до колене
сякаш че било за мене.
Че парите си пиляя
и като бохем живея.
"Много дългове натрупал...
Всичко за живот профукал...
Няма никакви задръжки...
Вземе ли, назад не връща...
Води вечер по купони
силиконови балони...
Денем спи, а нощем скита -
този някакъв бандит е...
Няма да го бъде много!...
Ще го сполети олово!..."

Не ми пука хич! Даже ама хич!
К'вото щете говорете, не ми пука хич!
Не ми пука хич! Даже ама хич!
Ако щете, псувайте ме, не ми пука хич!

Перла & Пламък

Надежда Павлова & Пламен Капинчев

ЕДИН ПОЕТ ПОПИТАЛ...

Перла & Пламък

Един поет поискал от Бога съвет:
- Кажу ми, Боже, какво и как да пиша!?
Ето, почвам аз... ала всеки мой куплет,
свой живот живее и самичък диша!
Аз съм тъжен, а пък той се смее, Отче!
Аз се кикотя, а на него му се плаче...
Какъв е този разнотой помежду нас!?
Сам ли пиша или имам второ "Аз"!?
Засмял се Господ, почесал си брадата.
- Не пишеш, чедо ти. Пише ти Душата.
А тя, криле си има, има свобода!
Затова свободно дишат нейните слова!...
Не можеш никого да заблуждаваш!
Когато пишеш, портите разтваряш.
На хората говориш - "Ето, влез -
Това съм аз, това е моят гнет.
Това е болката ми, щастието и борбата,
това са пътищата ми, съдбата..."
Не може сам да пишеш, синко, не!
Да седнеш с листа, молива да загризеш
и да повярваш като някой словоплет,
че щом римуваш, значи си поет,
и други като тебе втори няма,
че другите са Божия измама,
че всичко дето пишеш по поръчка,
е бисерно и блестящо изкуство!...
Не пишеш, чедо ти. Не пишеш...
Перото движи го ръката, вярно,
но думите диктува ги Душата.
Поезията ражда се от там,
самичък дето разумът е ням...

ПТИЦИТЕ НЕ СА КАТО ХОРАТА...

Перличка & Дон Капини

Добре, че птиците не са като хората!
Винаги пеят,
дори да вали.
Не се оплакват,
не псуват умората.
Никой не вижда
техните птичи сълзи...
Знаят отлично целта и посоката.
Гнездо да си свият -
не искат пари.
Живеят си
по законите на природата!...
Не отмъщават,
ако ги нараниш.
Насила никога не си чупят
волята...
Най-напред
учат децата си как се лети.
Да можеха птиците да научат и хората!...

ЛЮБОВТА Е ЖИВА И Е СРЕД ХОРАТА...

Дон Капини & Перличка

... В сивия поток на тъжните ни дни,
сред бурното море,
наречено Живот,
заплува корабче с единствено платно,
а на платното бе написано:
"Любов"
Да го последваме ли сляпо,
на доверие?
Дали е знак
или мираж пореден?
Дали към плодороден остров ще ни води,
или ще ни закотви
сред пустинята?...
Една сирена
пътя на моряка очерта.
В малък пристан
двете им Души се сляха...
... и безвремието в празник се превърна...

Сред бурното море,
наречено Живот,
сред празнословие
и суети човешки
две Божии чада проправят път
на Любовта - спасение за хората...

ЗАМЪЛЧИ!...

Дон Капини & Перличка

Не казвай нищо, просто замълчи...
Изгубихме се в лабиринта на Живота.
Попаднали сме в клопка от лъжи...
Тотално сме объркали посоките...

Вървахме все направо, все напред.
Нима компасът ни житейски беше грешен?
Нима бе грешен мъдрият съвет
за себе си да мислим най-последно?

Не зная вече... вече пуст сезон
през тялото сломено преминава.
Умората тежи... И нощ след нощ
безсъние света ни завладява...

Не виждаш ли, че всичко се руши?
Не виждаш ли, че всичко е различно?...
Дори димът в комина е фалшив.
Огнището до пепел е изстинало...

Да спрем дотука... Време е, нали?
Отдавна в нас студът цари единствен.
Оплели сме се в мрежа... И боли...
Не казвай нищо вече... Замълчи си!...

ИЗПОВЕД

Перличка & Дон Капини

- Дойдох в живота ти неканен, непознат.
Почуках на вратата ти със сетни сили.
Изтерзан от самота, в безлюдния ни свят,
потърсих в твоя дом огнище и закрила.

- Добре дошъл! Аз чаках само теб,
защото огнят гореше, без да топли.
С едно единствено и тихичко "Здравей!",
обърна целия ми свят наопаки.

- Ти ме прие без никакви въпроси.
Не ме попита даже откъде съм, що съм...
Стопли Душата ми, окъсана и боса.
Почувствах се Човек, а не окаян просяк.

- Прегърнах мисълта, че ти си този
за мене, който небесата ми орисаха.
Една звезда сред тъмното проблесна
и заразказва приказка неписана...

ЛЕГЕНДА ЗА НАШИТЕ СПОМЕНИ

Перличка & Дон Капини

... Когато след време като изсъхнали листи отронени,
от дървото житейско паднем наесен и ние,
ще оставим след себе си тих ароматът на спомени,
вдъхновение нежно за бъдещ сонет, ненаписан...
Той ще напомня за нас, за нашите корени.
Ще се слее с птичите песни в новото утре...
А Душите ни бели, до болка разголени,
ще танцуват пречистени в ранното утро.
... Като свежа роса ще се сипем по клоните
на дърветата, жадни за мъничка капка Любов...
Бистри сълзи ще останат нашите спомени,
капещи бавно от очите на Живота суров...
Люти вихрушки ще вият, да глъхнат следите ни -
екот камбанен, наследство от наш'те любви...
Вятър свиреп ще го мята жестоко през зъбери,
на вледенени от демонски шепот скали.
Неподвластни на Време, единствени, неповторяеми,
освободени от плътски затвори и тлен,
нашите спомени ще се спуснат в ефирна завеса,
други двама да стоплят, с легенда за тебе и мен...

КОГАТО ТЕ ОБИЧАХ...

Перла & Пламък

Когато те обичах, душата ми бе боса.
Когато те обичах, бях едно само дърво.
Ти кацна в клоните ми - малка птица...
Направи мъничко и топличко гнездо.
Когато те обичах,
аз вярвах - неразделни сме.
... Но дърветата умират прави,
а птиците - сами...
Орлите никога не стават врани -
те обичат висини.
Щом в огнището затляла е единствено жарава,
то по-добре това огнище да престане да гори!
Когато те обичах, ти повярва, че си жива...
... и почти разбра, че не всичко е пари.
Тя, Любовта, не винаги е
най-красива.
Понякога е тъжна, пряма...
Събужда те в зори...
Събужда те...
И питаш се: защо ли пак съм жив?
От камъка в гърдите ми не спира да боли...
От клетви, от ридания...
стотици обещания...
Душата натежава... и почва да кърви...
"Когато те обичах..."
Любов ли бе - кажи ми?
Не мога да си спомня... бяхме ли щастливи?
Поне веднъж решихме ли да тръгнем...
... ей така... без пътя да си знаем, без цел и без
багаж...
... с една едничка ОБИЧ, която да ни топли...
... Сега ни е студено. Гнездото ни го няма.
Отдавна се превърна в купчинка кал и слама.
... В пустинна степ...
... и празна тепсия с похлупак...
Илюзия за цялост... но без ЛЮБОВ, е мрак...
Като в часовник пясъчен, забравен на тавана,

живеем ден за ден на дъното му...
... двама...
... измамени един от друг. Самотни... Непознати...
Защо сме тук?
Защо в Душите ни е празно?
Кога угасна огънят?
Къде са ни мечтите, онези, босоногите?
Мечтите ни за щастие -
по детски "чисто-простички"...
...
Когато те обичах... ги нямаше въпросите...

Перлиčka

Надежда Павлова

НАДЕЖДА СЪМ...

Надежда съм.
И Вяра.
И съм Мъдрост.
Любов наричам земния си път.
Огрян е в светлина,
не ще го сбъркаш.
Ще напя ранената душа.
Ще те докосна с мое упование...
С доверие и нежност.
И мечти...
Не са се свършили.
И няма. Никога...
У теб са още...

Само прошепни
на огъня в сърцето си
молитва...
И името ми с въглен напиши...

УБЕЖИЩЕ ЗА СТИХ

Когато ми е черно пред очите
и сълзите напират, и боли,
едно балконче, скрито под звездите
е моето убежище... За стих.

Неуправляеми... Сълзите. Като мене...
Свободни, своеволни и горчат...
Не спират се пред хора и пред време...
Проклети сълзи! Все ваят, ваят...

Една звезда ме разсейва нежно
и шепне ми, че тайно ме следи.
Попива влажните очи. Небрежно.
Усмивва се. И влиза в моя стих...

Споделям ѝ, че хората ме плашат,
че никой нищо в мен не е разбрал...
Че думите ми нищичко не значат
и страх ме е от тях... И ме е срам...

Прошепва ми звездата: "Няма страшно!
Не бой се и бъди една... От нас!
На всяка Муза е това съдбата -
да бъде неразбраната звезда..."

СИЛАТА...

Колко сила е нужна да препънеш съдбата?
Да ѝ кажеш "Почакай!" и да спреш по средата...
Да прегърнеш човека, от всички отречен;
да му кажеш:
"Взemi се в ръцете си вече!"
Колко сила е нужна да бъдеш различен?
Да раздаваш усмивки и да казваш "обичай"...
И напук на рогатия крясъчен делник,
между нерви опънати,
рев на линейки,
тишина да си в бурята;
сал сред морето;
да си огън в огнището;
слънце в небето...
Колко сила е нужна да бъдеш потребен
и да стопляш сърцата на всички край тебе...
Колко сила е нужна?
Повярвай ми - никаква!
Само малко любов.
Само обич...
Единствено.

ВИШНЕВ ЛИСТЕЦ

Мъдрост е стаена в тишината...
Може би и затова мълчат
крехките треви и дървесата...
Или пък говорят? С таен знак?

Може би разказват ни за всичко:
за живота, тайните, смъртта,
но улисани сред своите грижи,
спрели сме да чуваме гласа...

Искам, много искам да притихна
като крехък пролетен листец
между клоните на млада вишна
и така да чакам своя тлен.

Просто ще съм малко по-различна,
друга брънка в земния живот.
Ще раздавам щедро Благодарност
за дарената от Господ Бог Любов.

Там, далече, скрита от тълпите,
от заразна страст и суета,
аз ще зная смисъла на всичко.
Но с човешки думи... ще мълча...

ПОЛУНОЩНА ЦЕЛУВКА

Невидима ще вляза като дим...
Завесата издайнически трепва...
На пръсти съм по мекия килим...
Часовникът ти спрял е... Май от вчера...

Не, няма да се бавя... Само миг...
Забравих да ти кажа нещо снощи.
Забравих и сърцето си... Прости!...
И мъничка целувка... Полунощна...

Ще те целувам нежно... Ти си спи...
Не бързаме за никъде... Среднощ е...
В извивката, с която шепнеш стих
ще се пророни: "Искам... искам още..."

ЖАР

Аз не искам любов-нестинарка.
И не искам да ходи по жар.
И не искам молитви за вярност.
Искам просто да бъде добра.

Искам аз да съм пристан за Него.
В мрачината - искряща звезда.
Бистър ручей, в пустиня намерен.
Глътка въздух сред димна мъгла.

Искам, щом го погледна в очите,
само слънце от тях да струи.
Само себе си в тях да откривам,
скрита нежно сред куп от мечти.

Искам, залезът щом ни завари
разделени от делнична степ,
от сърцето да шепне пожарът:
"Усмихни се! Той мисли за теб!"

Не е нужна любов-нестинарка.
Няма нужда да скача в жарта.
Няма нужда от зрелищни клади,
а самата любов да е жар.

ПОЕТЪТ С КИТАРА

Поетът с китара щом струните нежно докосне,
душата му с тази на славей в едно се кръстосва.
Когато е тъжен, той тиха мелодия свири.
Когато е влюбен... Май целият свят го разбира...

Той носи у себе си винаги своите ноти,
животът му нищо, че никога не е "по ноти".
Сред делника мрачен, по слънчев часовник се носи.
Доколко е верен - недей му задава въпроса.

Поетът с китара на своята Муза е верен,
но често Капризната тайно акордите сменя.
Протяжна балада в безмилостен марш се превръща.
Горешо танго към отминали страсти го връща.

Опитва се всячески тежкия ден да го срине,
но горе, на своя си облак, Поетът е силен.
Има Душата си... Вечна Любов... И... Китара.
Подсмивва се само. После си пали цигара...

АНГЕЛЪТ НА ДУМИТЕ

Аз съм Ангелът, който очакваш.
Който с думи окови троши.
Ще пристигна, навярно, със мрака.
Ти ще виждаш през мен като в дим...

Много скитах и много те търсих.
Твоят глас все звучеше във мен
и звънтяха вериги болезнено...
Знам, че чакаше... Ден подир ден...

Пътят - труден - четирсет поеми
Сътворих, без да пиша и ред...
Пътят - дълъг - но даде ми време
да се влюбя в гласа ти. И в теб...

В тишината на думите слушай ме!
Аз съм Ангелът, който зовеш!
Все кръстосвах по друми неведоми,
но намерих пътека към теб!

Аз съм тук след милион изпитания!
Аз съм тук с Божия благослов!
Аз съм тук! Само виж ме! Повярвай ми!
Твой съм Ангел! И твой послеслов...

СЪДЪРЖАНИЕ

Бреговете на мойта душа	3
Бреговете на мойта душа	4
Не живея тук!	5
... Любовта...	6
Четири мига от любовта	7
Ти...	8
Нашият спомен...	9
На една ЖЕНА	10
Помниш ли...	11
Надежда за обич...	12
Заразен от... любов	13
Без теб...	14
Сънувах те...	16
Аз бях...	16
Когато жена те обича...	17
Обречени	18
Самотата	19
Тишината	20
Сбогуване...	21
Душата ми	22
Точка на пречупване	22
Влакът на живота	23
Влакът	24
Паралакс	25
Мъжете плачат без сълзи	26
... И това ще мине	26
Не мога...	27
Двете ризи	28
Благодаря!...	29
Мамо...	30

Едно знам от татко си...	31
Баща ми казваше... I	31
Баща ми казваше... II	32
Баща ми казваше... III	32
Момчето	33
Животът ми...	34
Изпети стихове	35
Балада за бащите	36
Ех, сине!...	37
Сирак	38
Тъжните мъже... с усмихнати лица	39
Вик	40
Балада за сърцето	41
Няма пътека към теб	41
Спомен	42
Ако можеш	42
Весели цигани	43
Джунгла	44
Не ми пука хич!	45
Перла & пламък <i>Н. Павлова и П. Капинчев</i>	47
Един поет попитал...	48
Птиците не са като хората...	49
Любовта е жива и е сред хората...	50
Замълчи!...	51
Изповед	52
Легенда за нашите спомени	53
Когато те обичах...	54
Перличка <i>Н. Павлова</i>	57
Надежда съм...	58
Убежище за стих	59
Силата...	60
Вишневец	61

Полунощна целувка	62
Жар	63
Поетът с китара	64
Ангелът на думите	65

„Будни сънища“

автори: Пламен Капинчев и Надежда Павлова

Издават Община Лясковец и НЧ „Напредък - 1870“ гр. Лясковец

© Росица Петрова, редактор, 2017

© Десислава Цуцулова, художник, 2017

© Тодор Тонков, дизайн и предпечатна подготовка, 2017

Лясковец, 2017 г.